

Davant la repressió. Solidaritat!

Fa 181 anys que naixia el primer sindicat de la història i segurament del sindicalisme. Des de llavors el sindicalisme ha esdevingut l'eina més important del moviment obrer com a moviment social de masses cabdal per les classes populars, la seva millor eina per la lluita dels i les treballadores.

Des d'aleshores i fins avui dia el sindicalisme de classe ha estat punta de llança per tal d'aconseguir conquestes i millores sociolaborals de la classe obrera, des de la conquesta de la jornada laboral de 8 hores, la prohibició del treball infantil, la igualtat de gènere en les condicions laborals, la llibertat d'organització, reunió i expressió, fins a esdevenir, en els seus millors moments, ser un actiu fonamental en la negociació per la millora de les condicions laborals. La mobilització, el carrer, el suport mutu, la confrontació social i sobretot la vaga general han estat eines indispensables d'una classe, la treballadora, que ha estat sempre bandejada, per una minoria opressora.

Des de l'any 2008 vivim en una crisi econòmica fruit d'una estafa, on l'economia especulativa ha substituït la productiva, convertint aquesta crisi en una gran estafa dels sectors dominants. Darrere les retallades, les més importants des de la mort del dictador, el que signifiquen realment és la reconversió total d'un model social, on les classes treballadores i populars ens juguem la pèrdua de la majoria de millores aconseguides amb milers de lluites i vagues que pot suposar el desmantellament d'uns drets aconseguits amb la lluita i l'organització del moviment obrer de classe.

Aquesta ofensiva neoliberal, que pretén socialitzar les pèrdues de la majoria, mitjançant els plans d'ajust i el pagament del deute, es faran a costa dels últims grans pilars del que queda d'estat del benestar. És a dir del desmantellament de la sanitat pública, l'educació, les polítiques d'igualtat, l'assistència social, l'atac contra les pensions i la fi del sindicalisme de concertació amb l'eliminació de la negociació dels convenis col·lectius. En aquesta etapa de resistència al tsunami de l'Europa del capital, només ens queda l'autoorganització i la coordinació de les lluites des de la base, des del sindicalisme combatiu i de classe.

El poder establert mai no ha pogut pair que des de baix es volgués construir un nou món i per això de forma "legal" o il·legal ha actuat amb contundència utilitzant tot el ventall d'aparells repressors de què disposa. Casos flagrants com "els màrtirs de Chicago", els centenars d'obreres cremades a Nova York, els anarquistes Sacco i Vanzetti... A casa nostra, la repressió a Alcoi després de la "Revolució del petroli". També la brutal repressió a les obreres de Ses Illes com Aurora Picornell, Matilde Landa... o el "Procés de Montjuïc" amb noms com Teresa Claramunt, Anselmo Lorenzo, Joan Lluçà i Pujals, van recórrer tot Europa i així anar sumant al santoral obrer, Salvador Seguí, Layret, Peiró i milers de treballadors i treballadores que van donar el millor per aconseguir unes condicions de vida dignes per a les majories.

Ha passat més d'un segle i mig, i la repressió, com no pot ser d'altra manera, ve acompanyada amb retallades i retrocessos dels drets laborals com no veiem des dels temps del franquisme tardà. Les darreres vagues i els processos de mobilització han

produït detinguts i detingudes, persones identificades, multades, amb desenes de judicis. Un dels fets més destacables va ser la Primavera Valenciana on es va reprimir amb duresa una concentració d'estudiants de l'IES Lluís Vives, fet que va generar una de les més gran mobilitzacions dels darrers anys i una solidaritat que va traspasar el nostre país. Hui, encara estan pendents diversos judicis d'aquells fets o d'altres que van succeir a continuació. Tots aquest fet posen en evidència com el sistema i els cossos repressius sempre acompanyen les classes dominants en el seu camí de reformes per mantenir els seus privilegis.

Són el moviment sindical de classe i també els moviments socials els que estan intentant resistir la duresa de l'investida repressiva contra la injustícia i les reformes que ens imposen. La repressió és una eina instrumental al servei del capital per tirar endavant les polítiques d'ajust neoliberal. Una de les mostres més evidents és la persecució sistemàtica a Diego Cañamero i Juan Manuel Sanchez Gordillo (SAT), que juntament amb 54 sindicalistes més, estan fins al capdamunt de multes i a l'espera de condemnes de presó. Els sindicats convocants hem volgut retre un homentatge a les dones i homes del SAT en la persona del seu portantveu nacional, Diego Cañamero. I també a totes aquelles que han lluitat i lluiten per l'emancipació de la classe treballadora arreu del món. Per això, no podem deixar passar l'ocasió per sumar-nos al dolor i la indignació dels sis miners morts a la mina Emilio del Valle.

A això cal no oblidar la repressió invisibilitzada de la dona treballadora. Els treballs de cures i el treball domèstic només són dos exemples de la doble repressió que significa el ser dona i treballadora. El no reconeixement d'aquestes feines com a causa de la discriminació vertical i horitzontal de les dones al mercat de treball i de la seua repercusió en la percepció de salaris i pensions més baixos que els dels homes fan que, des de les nostres organitzacions, denunciem i incorporem aquesta vessant de gènere que, per invisible que siga, és una realitat tràgica al segle XXI.

Per la nostra tradició des del sindicalisme combatiu, **la Intersindical Alternativa de Catalunya (IAC), el Sindicat de Treballadores i Treballadors Intersindical de les Illes Balears (STEI – INTERSINDICAL) i la Intersindical Valenciana**, volem fer un clam contra la repressió, a favor de les classes populars de tot el món, per la justícia social i en defensa del moviment obrer i camperol.

Però també, malgrat la repressió i els atacs a les treballadores i treballadors, a les sindicalistes i al sindicalisme alternatiu, nosaltres redoblem el nostre compromís i la nostra lluita per continuar en la defensa ferma de la classe treballadora. Nosaltres treballem per organitzar i construir una alternativa al sistema que ens espolia cada dia. Sabem que existeixen alternatives a les polítiques que se'ns apliquen i, així com en el passat poguérem, ara i ací sabem que també podem, que sí es pot.

La repressió ve de lluny, cal que la lluita sindical vaja més lluny encara.

CONTRA LA REPRESSIÓ, SOLIDARITAT.

CONTRA LES POLÍTIQUES DE LA TROIKA, ORGANITZACIÓ.

LA LLUITA ÉS EL NOSTRE CAMÍ, EL NOSTRE CAMÍ ÉS AL CARRER.

VISCA LA LLUITA DE LA CLASSE TREBALLADORA!

